

saa Henseende tror jeg nok, at jeg har mange Meningsfæller; at man *saa vidt mulig* skal betrygge Hustruen og beskytte hende mod de Ulykker, som Mandens Ene- raadighed kan medføre. *Fuldt ud* beskytte hende derimod kan selvfølgelig ingen Lovgivningsmagt. Den Meningsforskel, der i saa Henseende vil være til Stede, rækker formentlig kun til, hvorvidt det er muligt at beskytte hende, og det kan nok være, at min Mening her gaar noget videre end mange andres. Jeg skal ikke her komme ind paa at skildre, hvorvidt jeg i saa Henseende vilde kunne gaa, thi det falder mig ikke ind ved dette Lovforslags Behandling, at kræve mine ideale Formaal virkeliggjorte. Jeg indrømmer, at man ogsaa paa dette Omraade skal nøjes med smaa Skridt ad Gangen, og det er jeg villig til at gøre. Men *noget* videre mener jeg nok, man burde naa allerede nu, end man her er naaet. Nogle smaa Fremskridt findes der jo ganske vist, som jeg nævnte før, ogsaa med Hensyn til dette normale Ægteskab dels i § 11, andet Punktum og andet Stykke og dels i Kapitel V om Bodeling. Men det vil dog sikkert ved nærmere Efter- syn ses, at det ikke er tilstrækkeligt. Hovedreglen er altsaa efter § 11 første Punktum i Fremtiden som i Fortiden den, at „Raadigheden over Fællesboet tilkommer Manden alene“. Jeg vil efter, hvad jeg sagde ikke nu optage nogen Kamp om, hvorvidt dette er rigtigt. Jeg mener ikke, det er det, men hvis vi blot kunde blive enige om de Undtagelser, som skulde gøres fra denne Hovedregel, kunde det jo være, at det foreløbig kunde tilfredsstille mig. Man har altsaa der i § 11 2det Punktum den Undtagelse, at Manden ikke uden Hustruens Samtykke kan afhænde, pantsætte eller paa usædvanlige Vilkaar eller for usædvanlig lang Tid overdrage Brugsrettighed over fast Ejendom, om hvilken Adkomstdokumenterne oplyse, at den er indført i Fællesboet af Hustruen, eller afhænde, pantsætte eller kvittere Gældsbreve, Aktier, Policer og deslige Dokumenter, som ere indførte i Fællesboet lydende paa hendes Navn. Jeg ønsker der at betone to Ting. For det første, at man kun gør den Indskrænkning i Mandens Raadighed, at han ikke kan sælge, pantsætte o. s. v. Men derimod er der intet, der hindrer, og det er utvivlsomt ogsaa Meningen dermed, at den Gæld, Manden stifter, kan søges betalt ogsaa i disse Ting uden Hensyn til den ny Lov, lige saa godt som det nu er Tilfældet. (*Justitsministeren* [Rump]: Ja). Den højtærede Minister bekræfter min

Forudsætning, og der er heller ingen Tvivl om, at det er Lovens Mening, men i saa Fald maa jeg bede dem, der have kvindelige Slægtninge og paa deres Vegne glæde sig over dette Punktum i Loven, at betænke, hvor lidt det rummer, naar Mandens Gæld uden videre kan søges betalt deri. Der kan altsaa gøres Eksekution deri, Skifteretten kan i Tilfælde af Mandens Fallit inddrage alle disse Ting under Boet til Fyldestgørelse af Kreditorerne o. s. v. Naar det forholder sig saaledes, er Beskyttelsen ikke meget stor, langtfra saa stor, som jeg ønsker, den skulde være. Det maa ogsaa særlig erindres, at det er al Slags Gæld, Manden gør, som kan medføre, at de Hustruen tilhørende Ting tages til Kreditorernes Fyldestgørelse. Det er ikke blot den Gæld, som er stiftet i god Mening fra Mandens Side, under en efter hans Evner samvittighedsfuld Bestyrelse af Fællesboet — han kan jo have begaaet Dumheder, selv om han ogsaa har villet det bedste — men det er ogsaa den Gæld, som skyldes Letsindighed, Spil, Udsvævelser eller maaske endogsaa et rent strafbart Forhold. Maaske Hustruen en Gang, naar Manden igen faar noget, kan faa Erstatning for et saadant Fradrag i hendes Ejendele, men foreløbig maa hun finde sig i, at Fællesboet gaar med til Fyldestgørelse deraf. Maa jeg nævne et Tilfælde, som i sin Tid vakte saa stor Bevægelse i Norge. En Hustru blev forladt af sin Mand. Efter at have sat det meste af Formuen over Styr — der var vistnok kun $\frac{1}{3}$ deraf tilbage — rømte han med en anden Mand's Hustru. Et halvt Aars Tid efter blev begge paagrebne oppe i Landet, tiltalte som skyldige i forskellige Forbrydelser og dømte, hvad de sikkert ærligt havde fortjent. Da man saa skulde til at have Sagens Omkostninger betalte — Sagen var gaaet igennem alle 3 Instanser, og Omkostningerne beløbe sig derfor til en ikke saa ringe Sum — hvor skulde man saa tage disse Penge fra? De to Forbrydere havde ingenting, saa blev der for Mandens Vedkommende ikke andet at gøre end at tage, hvad Hustruen havde tilbage, og det vilde være blevet ganske opslugt af de Omkostninger, der var Tale om. Hun indgav saa et Andragende til Stortinget — det var vistnok først i 80-erne — om at man vilde paa Statskassens Vegne eftergive dette Krav. Hun mente, at det dog maatte erkendes, at hun havde lidt nok, saa at der ikke var nogen Grund til nu til Slut at sætte hende og Børnene paa bar Bakke. Det gav Stortinget hende